

циална неравностойност. Наблюдава се трайна и устойчива *социално-статусова йерархия* между тези три основни етноса според притежаването на по-благоприятни и съответно — по-неблагоприятни измерения по основните социални индикатори (по ниво на притежавано образование, по статус на заетост и безработица, по равнище на доходи и т.н.). В рамките на тази йерархия ромите, „в голямата си част”, заемат категорично най-неблагоприятните състояния, а турците имат междинно положение между ромите и българите. Това е едната страна на нещата — *обективно-наличната* етностратификация. (Вж. подробно още в: Тилкиджиев 2003).

От друга страна обаче, по-различни са нещата с *начина на преодоляването* на социалната неравностойност между етническите „цялости”, с пътищата, механизмите за постепенно *минимизиране на разликите* в жизнените шансове. Като изхожда от наличното „социално-етническо” неравенство в обществото, обоснованият подход не би могъл да разчита и да залага единствено на съхраняване на етнокултурните специфика на отделните общности. Защото става дума не за закрепване на социално-етнически *различното*, а за легитимиране на *едни и същи* социални критерии за просперитет на хората, на „*равните социални шансове*” на различните етноси, за намаляване на значимите социално-етнически различия, за преодоляване на социалната неравностойност, минимизиране на възможностите за всякакъв тип дискриминация. А и терминът „дискриминация” също далеч не е собствено „етническо” понятие⁵. Накратко, етническата стратификация, изглежда, не би могла да бъде преодоляна ако заложим на *етнически-различното*, а по-скоро на *общите* критерии на *социалното* разслояване в обществото, *общите* механизми и пътища за *социална* диференциация и за заемане на по-добър *социален* статус.

Така, във втората част на разграничението, се поставя риторичният въпрос за *нуждата от „етническо посредничество”*? Каква е всъщност ролята на етническата общност за решаването на